

שלוש צל

ה זה נכראה מצלע אדם. אבל לא כל בנות-החיה נכראו מאותה הצלע. שלוש הנשים המצטרפות השבוע אל רשימת הנשים האלגנטיות של ישראל, יוצרות יחד משולש אלגנטי, שאת הגדרתו לא ניתן למצוא בספרי הגיאומטריה: משולש שונה צלעות.

כל צלע שונה מחברתה באופי, בגיל, בעיסוק, במסגרת החברתית ובטעם האישי. אם ניתן למצוא להן בכל זאת מנה משותף, מלבד הופעתן האלגנטית, הרי זה ביחסם אל אמנות הציור. האחת היא אשת צייר, השניה שותפת צייר והשלישית סתם אספנית. אך כנראה שקיים קשר הדוק בין החוש האסתטי המתבטא בקשר לאמנות הציור — לאותו חוש המתבטא גם בתלבושת.

הצלע הגדולה של המשולש היא אסתר רובין, אשת הצייר והשגריר לשעבר, ראובן רובין, שחגג השבוע את יובלו ה-70. אסתר ילידת ארצות-הברית, שהיא כיום אם לבן המשרת בצה"ל, אותו ילדה אחרי 16 שנות נשואין. נחשבת עוד כיום לראי שונה בין הנשים האלגנטיות של תל אביב. גבוהת-קומה, בעלת הופעה אצילית ועיני תכלת בהירות, רגילה אסתר למחמאות בקשר ללבושה. "אבל", היא אומרת, "עד היום אני חושבת זאת למחמאה הטובה ביותר כשלא זוכרים מה לבשתי — אלא רק שהייתי לבושה טוב".

יש לה, לאסתר, קו מנחה לתלבושותיה, שמעטות הנשים היכולות להתחרות ולהתמודד עמו: "אני מתלבשת רק כדי למצוא חן בעיני בעלי. מה שלא מוצא חן בעיניו, אני לא לובשת לעולם". ראובן עצמו אינו עוסק באופנה. אולם במשך 34 שנות הנישואין שלה אירע כבר פעמיים שיטה את כשרונו האמנותי לאפיק זה.

"כשנכנסתי להריון", מספרת אסתר, "הייתי כל כך נרגשת, שהתביישתי לצאת לרחוב. אמר לי אז בעלי: אצטר לך כובע שיהיה כל כך יפה — שכולם יתבוננו רק בפניך. הוא צייר לי כובע בסגנון הציוריים של רנואר. עשיתי לפי זה כובע בצבע טורקיז, שהוא הצבע שלי. ואמנם, בימים האחרונים של ההריון, פגשנו את מליון דוגלאס, שי היה שחקן נודע באותם הימים. מה אתם עושים כאן? הוא שאל. מחכים? ענינו. למי אתם מחכים? השבנו לו כי אנו מחכים לאורח. כך נמשכה השיחה, מבלי שהוא הרגיש כלל שאני בהריון. למחרת ילדתי את בני".

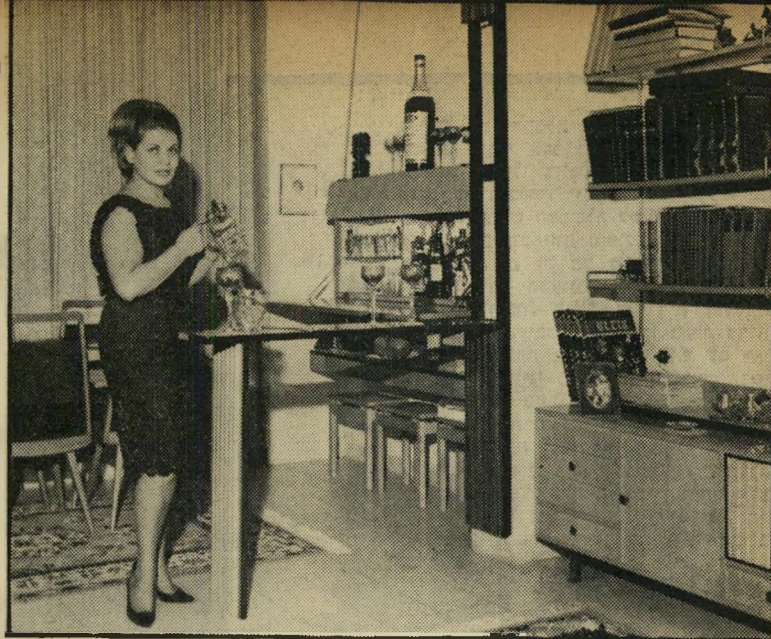
בפעם השניה תיכנן ראובן שמלה שלימה. היה זה לרגל פתיחת תערוכתו בניו-יורק, בשנה שעברה. הוא צייר לאשתו שמלה ארוכה בסגנון יווני, עם מחשוף וכיחוצים בחזה, עשויה מבד שיפון בצבעים ירוק וסגול. אסתר לבשה אותה בפתיחת התערוכה. בארץ עוד טרם הודמן לה ללבשה.

★ ★ ★

האמנה חוזרת

אסתר רובין מנהלת כיום את אחד ה בתים המקסימים ביותר בתל-אביב. היא בית, ברחוב ביאליק בתל-אביב, הוא בן שלוש קומות. קומתו הראשונה מכילה את הסרקלין ואת חדר האוכל. בקומתו השניה נמצאים ארבעה חדרים שינה ובקומה השלישית האסלייה של ראובן. "שום אדריכל לא תיכנן את סידור הבית", מסבירה אסתר, "אין אצלי סגנון, לא ישראלי ולא יפאני, לא עתיק ולא מודרני. אצלי מתמוזגים כל הסגנונות לזירה. העיקר אצלי הם הציור והפסל, ואילו הרהיטים הם רק לשימוש. אני חושבת שביתי מתנהל בצורה שונה מכל בית אחר, וזה פשוט בשל העובדה שבעלי נמצא בבית 24 שעות ביממה, והכל טוב סביבו".

בשל מעמדה החברתי, ניסו לא פעם ל הדיק לה תוארים של פעילות ציבורית. אך אסתר אומרת: "אינני דמות ציבורית, אינני הולכת לישיבות ואין לי אף תואר". למרות זאת היא פעילה באיגודי-פוליו מבלי ל השתתף בישיבות. כך, למשל, הצליחה לשכ נע את המחזאות האמריקאית בלה ספיבאק, שלא רצתה להשתמש בהכנסות המחזה ה מסיקלה שלה נשקייט קייט בגרמניה, לתרום את כל ההכנסות להקמת בית-נכים ברמת-גן. "אין לי תקציב מיוחד ללבוש", מגלה האשה, שבביתה מתארחים בקביעות גדולי

המארכת אורה נהרב בשמלת ערב בחדר האורחים שבדירתה. בתוקף תפקידה כמזכירת הבנק לייצוא, חייבת אורה לשמור על הופעה הדורה גם בשעות עבודתה, בהם היא מארכת, בין שאר תפקידיה, אורחים נכבדים, ככלכלנים וטוחרים.

האם בפירת המשחק והלבוש של בתה בת השנה וחצי. בחלק התחתון של התמונה: מלתחת הבת, בה שמלות לרוב.

המזכירה הפרטית של מרדכי מיני, אחד מאילי ההון של ישראל, שומרת את הצבע האדום למצב רוח חגיגי. כאן היא נראית בדירתה, כשגלגופה שמלת ערב אדומה. אורה היא אספנית נלהבת של ציורים.

בעלת המועדון

על רקע ציור של ציור התפאורות השווייצר תיארו אוטו, שבמרת פסת דירתה, נראית זהבה ברלינסקי, בעלת מועדון עומארי-כיאם, בתלבושת ספורטאית: ערדליים חדישות, מכנסי ג'ינס וזקית שחור.

האמנים המבקרים בישראל. "איני יודעת כמה אני מוציאה על בגדים. כשאני זקוקה למשהו — אני קונה אותו. גם אילו משהו היה נותן לי הודמנות לעשות ולרכוש לי עצמי הרבה תלבושות, איני יודעת אם הייתי מנצלת את זה".

הכלל הנקוט בידי אסתר רובין, שמור אצלה מדברי אמה שאמרה לה: "אם את

פנינים צעיף רקום פנינים מג'אמיי קה, על רקע שמלה שחורה, הפך בידי זהבה לתלבושת-ערב מפוארת.